

II. ЧАСТ

Първа глава ИСКРЕНИ ЧУВСТВА

Славчо се върна от училище разстроен. Емо защо му се бъркаше в работите! Станислава беше, без да си затваря очите пред слабостите ѝ, прекрасно момиче. Че пушеше, е, всички модерни момичета пушат. Обичаше да се събира с компания. Че това не е слабост! Всеки млад човек обича да се повесели. Разбира се, не обичаше никого от класа, с изключение на него, но така беше по-добре. Какво му беше за-разправял Емо разни глупости! Намеква му за нещо. Да си приказва каквото си иска! Станито го обичаше, той не се съмняваше в това. Нека Емо да търчи подир зайците. Ама че е глупав! Как може да е толкова наивен! Досега не е ходил с никакво момиче. Това зайче ще го поотрака.

Така си мислеше Славчо, докато обядваше. Нахрани се набързо. Трябваше да отиде у Станито. Там щяха да се събират нейни познати.

Можеше да покани и Емо, ама той какъвто е! Щеше да им развали веселбата с фасоните си. Беше му добър приятел, но извън училище не му беше нужен. Е, играеха понякога футбол, бяха най-добрите нападатели в отбора на класа, изкараха го на първо място, но приятелството, все пак, се ограничаваше в рамките на училището. А след като се влюби в Станито, Емо остана съвсем назад, не го занимаваха въпросите, от които горещо се интересуваше Славчо.

Всички, целият клас бяха особени. Всеки си имаше различни разбирания. Емо беше най-особен от всички.

“Дали може да обича този човек? – си казваше Славчо. – Сякаш момичетата не го интересуват. Това зайче малко го посъбуди, ама той е един! Всичко го кара така”.

Да, за Славчо Емо беше най-особеният. Дълго бяха приятели, а сякаш не го познаваше добре.

Мислите на Славчо бяха прекъснати от телефона.

- Да?

- Славчо, ти ли си?

- Да, Стани, защо се обаждаш?

- Ще идваш ли?

- Да.

- Виж какво. Недей да идваш.

- Защо?

- Неприятности.

- Какви? Какво се е случило?

- Аз ще дойда у вас и ще ти кажа.

- Идваш ли?

- Да. Няма никого у вас, нали?

- Не, сестра ми е следобед на училище.

- Добре, чакай ме. Хайде.

Славчо се учуди. Какво ли е станало? Може би, се е скарала с техните. Или брат ѝ пак я тормози. Сигурно е довел мадами. Кой го знае!

Славчо беше загрижен. Нещо се беше случило със Станито.

Дали пък Емо не е направил нещо?

“Глупости! – си каза Славчо – Какво може да направи пък той?”

Все пак, бяха приятели. Пък откъде накъде Емо ще направи нещо! Невъзможно е. Въпреки всичко, той беше добро момче. Никога не би направил на някого лошо.

На входната врата се позвъни. Той отиде и отвори. Беше Станислава.

- Какво е станало?

- Остави се!

- Защо?

- В къщи е хаос. Брат ми е в невъзможно състояние!

- Какво му е?

- Направи скандал. Заплашва, че щял да се жени.

Майка ми трепери.

- Нека се жени.

- Той не е завършил техникума. И се е хванал с една...

- Каква? Грозна ли е?

- Не е, ама е нахална. Постоянно се мъкне в къщи.

Днеска се домъкна и почна да ми се перчи. Не издържах и се магнах.

- Откъде ми се обади?

- От един автомат.

- Аз помислих, че от вас.

- От къщи е невъзможно. Тази вечер няма да мога да спя у нас.

- У Елито няма никого.

- Не, не искам. Тя ме мрази.

- Защо?

- Защото те обича, затова.

- Глупости!

- Не са глупости. Аз знам.

- Тя ходи с Райчо.

- Райчо й е първи братовчед.

- Така ли?
- Да.
- Не знаех.
- И аз не знаех, но научих. Не е лошо момиче, но...
- Какво да я правя?
- Тя не е виновна.
- А аз виновен ли съм?
- Не.
- Никой не е виновен. Така са се стекли обстоятелствата.
- Днеска се хванах на бас.
- За какво?
- За два коняка.
- Не на какво, а за какво.
- А! С Искра се хванахме на бас, че тя ще спи с Емо.
- Невъзможно!
- И аз й казах същото.
- Ами ако го накара?
- Не вярвам. Пък и да го накара! Два коняка не са много.
- Давам и десет, ама само да го накара!
- Защо? Нали ти е приятел.
- Какво? Нищо няма да му стане! Само ще се вчовечи малко.
- Не вярвам. С тази пропадналата ли? Брат ми и с нея е спал.
- Аз въобще не знам какво прави тази Искра.
- Те с Мерито са страшни. Само че онази не се и мъчи да се крие, а Искра е направо потайна. Крие се зад Румен, а всъщност какво прави!
- Спала ли е с Румен?
- Не.

- Не?
- Той си има друга мадама. Приятелката на Искра.
- Какви са тези потайности?
- Най-различни.
- Тя не е грозна.
- Искра ли? Дори е много хубава.
- Емо няма да издържи.
- Не го познаваш, макар че ти е приятел.
- Ще видиш.
- Не споря, но...
- Да, всъщност, какво ни интересува това!
- Нищо, просто за разнообразие.
- А пък Емо днес какво ми загатва. Направо не мога да го разбера.
- Какво?
- За тебе.
- За мене ли?
- Да. Каза ми да се пазя.
- И ти?
- Нищо. Казах му, че няма нужда.
- А ако има?
- Ама как?
- Може да не те е излъгал. Какво точно ти каза?
- Не е нищо определено.
- Да, затова аз ще ти кажа нещо определено. Ако ме обичаш, ще ме разбереш. Емо е имал предвид нещо.
- Станислава!
- Ти се разколебаваш?
- Не!
- Обичам те, Славчо!
- И аз те обичам!

- Тогава няма да ме упрекнеш за това, което ще ти кажа.

- Няма.

- Емо не те е излъгал. Естествено, мога и да не ти разкажа това, но искам всичко да бъде чисто между нас. Искам да бъде чиста пред съвестта си, че не съм те измамила. О, Славчо!

- Обичам те!